

Πασχαλινή Προσευχή

Κατά τή Διακαινήσιμο ἑβδομάδα, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τόν ἑσπερινό τοῦ Σαββάτου, ἀντί ἄλλης ἀκολουθίας, πρωινῆς ἢ βραδινῆς προσευχῆς, διαβάζεται ἡ παρακάτω:

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος (γ´).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν, τόν μόνον ἀναμάρτητον. Τόν σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν, καί τήν ἁγίαν σου ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν· σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν ἀνάστασιν· ἰδοὺ γάρ ἦλθε διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον, ὑμνοῦμεν τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν (γ´).

Προλαβοῦσαι τόν ὄρθρον αἱ περί
Μαριάμ, καί εὐροῦσαι τόν λίθον ἀποκυλι-
σθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ
ἀγγέλου· τόν ἐν φωτί αἰδίῳ ὑπάρχοντα,
μετά νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον;
Βλέπετε τά ἐντάφια σπάργανα· δράμετε
καί τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύ-
ριος, θανατώσας τόν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει
Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τό γένος τῶν
ἀνθρώπων.

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες, Ἄθάνατε,
ἀλλά τοῦ ἄδου καθεῖλες τήν δύναμιν· καί
ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυ-
ναιξί μυροφόροις φθειγζάμενος, Χαίρετε·
καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δω-
ρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνά-
στασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἄδου δέ με-
τά ψυχῆς, ὡς Θεός, ἐν παραδείσῳ δέ μετά
ληστοῦ, καί ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες, Χριστέ,
μετά Πατρός καί Πνεύματος, πάντα πλη-
ρῶν ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί ἘAgίῳ Πνεύματι.

Ως ζωηφόρος, ὡς παραδείσου ὠραιότερος ὄντως καί παστάδος πάσης βασιλικῆς ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καί νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ τοῦ Ἐγψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, καῖρε· διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Κύριε, ἐλέησον (μ').

Δόξα Πατρί... Καί νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

“Όταν ἡ ἀκολουθία αὐτή διαβάζεται τό βράδυ, στό τέλος προσθέτουμε καί τήν παρακάτω εὐχή:

Εὐχή Μεγάλου Βασιλείου

Εὐλογητός εἶ, Δέσποτα παντοκράτορ, ὁ φωτίσας τήν ἡμέραν τῷ φωτί τῷ ἡλιακῷ καί τήν νύκτα φαιδρύνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός· ὁ τό μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας καί προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν καί παντός τοῦ λαοῦ σου· καί πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τά ἐκούσια καί τά ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τάς ἑσπερινάς ἡμῶν ἰκεσίας καί κατάπεμψον τό πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καί τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπί τήν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις ἀγγέλοις σου. Ὀπλίσσον ἡμᾶς ὄπλοις δικαιοσύνης σου. Περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου. Φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου. Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως καί πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δέ ἡμῖν καί τήν παροῦσαν ἑσπέραν, σύν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτί, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκαν-

δάλιστον, ἀφάνταστον, καί πάσας τὰς
ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς
ἀγίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν ἁγίων
τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.
Ἀμήν.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ
θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμα-
σι ζωὴν χαρισάμενος.